

РЕШЕНИЕ

№ 16875

гр. София, 18.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав, в
публично заседание на 14.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **2439** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД, чрез адв. М. Г., против Решение № 000030-1255 от 18.02.2025г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП), с което са оставени без уважение заявления с вх. №№ 24-04-1278/18.12.2024г. и 24-03-2128/23.12.2024г. за възстановяване на преведена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта (ЗХ), изчислена съобразно § 22, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. (обн. ДВ, бр. 106 от 2023г., в сила от 01.01.2024г.), в размер на 60000 лв. за игрална зала с адрес: [населено място], общ. Бяла С., [улица], подадени от „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД.

С жалбата се поддържа, че решението е незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Жалбоподателят счита, че заплатената държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за поддържане на лиценз, след неговото предсрочно прекратяване, е недължимо платена, а като е приел противното, административният орган е издал акта в противоречие с материалния закон и целта на закона. По изложените в жалбата съображения се претендира отмяна на решението на изпълнителния директор на НАП и задължаване на административния орган да издаде акт за възстановяване на сумата от 60000 лв., представляваща недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата и прави искане за уважаването ѝ, както и претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът - изпълнителният директор на Националната агенция по приходите (НАП), чрез

процесуалния си представител юрк. В., взема становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че прекратяването на лиценза не води до отпадане на задължението за заплащане на таксата. Сочи, че липсва изрична регламентация за връщане на таксата за периода, през който липсва издаден лиценз. Позовава се на чл. 30, ал. 2 ЗХ, регламентиращ сходни случаи, при които не се дължи връщане на таксата.

С. градска прокуратура не взема становище по жалбата и не се представлява в производството. Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Не е спорно по делото, а и се установява от представената преписка, че с Решение № 000030-6055 от 25.07.2023 г. на изпълнителния директор на НАП е издаден лиценз на „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД за организиране на хазартни игри с игрални автомати, за срок от пет години, в игрална зала с адрес: [населено място], общ. Бяла С., [улица]. Срокът на действие на издадения лиценз е бил до 09.08.2028г.

Установява се от представените с преписката декларация за дължимата еднократна част от таксите по чл. 30 ЗХ с вх. № 26-Е-251 от 23.02.2024г. и преводно нареждане от 28.02.2024г., че дружеството е декларирано и внесло сумата от 68750 лв. - такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, изчислена съобразно правилата на § 22 от ПЗР към ЗДБ на Република България, а именно за 55 месеца, считано от 01.01.2024г. до датата на изтичане на издадения лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати. В декларацията е посочено, че броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 01.01.2024г., възлиза на 55 месеца - Част V, т. 1.2 от декларацията / л. 38 от делото/. С Решение № 000030-7848 от 16.07.2024 г. на изпълнителния директор на НАП издаденият лиценз е прекратен предсрочно на основание чл. 25, ал. 1 във вр. с чл. 17, ал. 1 и чл. 35, ал. 1, т. 4 ЗХ по искане на дружеството.

Със заявления с вх. № 24-04-1278/18.12.2024г. и с вх. № 24-03-2128/23.12.2024г. по регистъра на НАП от "ЕЛИТ СН 18" ЕООД е поискано възстановяване или прихващане на част от преведената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за поддържане на лиценз, недължимо платена след неговото прекратяване, а именно сумата в размер на 60000 лева /48 месеца по 1250 лв./.

С доклад с рег. № 000030-336/14.01.2025г. от началник на отдел „Лицензионно производство“, дирекция „Надзор върху хазарта и хазартните дейности“ до началник на отдел „Правно обслужване на лицензионните дейности по Закона за хазарта“, дирекция НХХД, е взето становище, че подаденото искане за възстановяване на недължимо платена такса следва да се остави без уважение.

Административното производство е приключило с издаване на оспореното пред настоящата съдебна инстанция Решение № 000030-1255 от 18.02.2025г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП), с което са оставени без уважение заявления с вх. № 24-04-1278/18.12.2024г. и 24-03-2128/23.12.2024г. за възстановяване на преведена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта (ЗХ), изчислена съобразно § 22, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. (обн. ДВ, бр. 106 от 2023г., в сила от 01.01.2024г.) в размер на 60000 лв. за игрална зала с адрес: [населено място], общ. Бяла С., [улица], подадени от „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД.

Изложени са мотиви, че обстоятелството, че лицензът на дружеството е предсрочно прекратен, не е основание за отпадане на задължението, както и че след заплащане на дължимата държавна такса за поддържане на лиценза по чл. 30, ал. 6 ЗХ, организаторът на хазартни игри може да осъществява дейност за целия срок на издадения лиценз. Посочено е, че предвид липсата

на изрична законова регламентация следва да се приеме, че не съществува възможност за възстановяване частично на заплатената дължима сума, изчислена по формулата на § 22 от ПЗР към ЗДБ на Република България, при условие, че лицензът е прекратен предсрочно по искане на организатора на хазартни игри. Органът е приел, че аналогична се явява и изричната разпоредба на чл. 30, ал. 2 ЗХ, съгласно която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване.

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 18.02.2025 г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган на 04.03.2025 г.

Други относими доказателства не са ангажирани по делото.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол на основание чл. 28 ЗХ, от страна с правен интерес, за който актът е неблагоприятен, и в законоустановения срок по чл. 28, ал. 1 ЗХ, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му и съобразен ли е актът с целта, която преследва законът.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – изпълнителния директор на НАП в качеството му на надзорен орган по извършване на хазартни дейности на територията на страната, в писмена форма, като съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК, в т. ч. фактически и правни основания за постановения отказ. При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са повлияли на правото на защита на жалбоподателя.

Съдът намира, обаче, че административният орган не е приложил правилно материалния закон, като съображенията за този извод са следните:

Установи се по делото, че жалбоподателят е организатор на хазартни игри с игрални автомати, с издаден преди месец януари 2024г. лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес в [населено място], общ. Бяла С.. Не е спорно обстоятелството, а това се и установява в производството, че същият е заплатил дължимата държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ по формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024г. за 55 месеца в размер на 68750 лв. По искане на организатора е постановено влязло в сила на 31.07.2024г. Решение № 000030-7848 от 16.07.2024 г. на изпълнителния директор на НАП, с което лицензът предсрочно е прекратен.

Отказът, предмет на оспорване в настоящото съдебно производство, е постановен по подаденото от дружеството искане за възстановяване на сумата от 60000 лева, част от преведената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за поддържане на лиценз, равностойна на 48 месечни вноски по 1250 лева, считано от предсрочното прекратяване на лиценза до края на срока на действието му – 09.08.2028 г.

Нормата на чл. 30, ал. 6 ЗХ регламентира, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. Същевременно,

с разпоредбата на § 22, ал. 1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г. е предвидено, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024 г., дължат таксата по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена по следната формула: $A = B/C \times D$, където: А е дължимата такса; В е таксата по чл. 30, ал. 6; С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз; D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 г., а според ал. 2 на същата разпоредба, в случай че срокът на действие на лиценза в месеци след 1 януари 2024 г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал. 1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Следователно, споделя се становището, че размерът на дължимата такса е в пряка зависимост от броя месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024г.

В разглеждания случай е налице хипотезата с 5-годишен лиценз за населено място с до 500 000 жители – [населено място], общ. Бяла С., поради което таксата е 75 000 лева, като същата е заплатена пропорционално при спазване на формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024г. – за 55 месеца след 01.01.2024 г. до края на лицензионния период – 09.08.2028г.

Считано, обаче, от датата на влизане в сила на решението за прекратяване на лиценза – 31.07.2024 г. заплатената такса за месеците до 09.08.2028 г. подлежи на възстановяване. Самият характер на вземанията за такси, които следва да са винаги законово предвидени и определени, съгласно Закона за държавните такси, води до извод, че същите се дължат, за да може да бъде осъществявана определената от закон като лицензионна дейност. Отпадането на това обстоятелство води до недължимо платена такса за периода, за който субектът няма да осъществява и няма право да осъществява дейността. Не може да се сподели становището, че след еднократното ѝ заплащане организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността за целия период. Обратно, именно с нарочен акт на органа по контрол на хазартните дейности тази дейност е прекратена, което, макар и по искане на лицензополучателя, води до отнемане на правото му да осъществява дейността поради прекратяването на лиценза за същата. Следователно, не е налице лиценз, който да бъде поддържан след датата на прекратяването му, за което е предвидена таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ. За периода от тази дата до края на срока на действие на прекратения лиценз таксата се явява недължимо платена и следва да бъде възстановена.

Съдът приема за неоснователна аналогията с разпоредбата на чл. 30, ал. 2 ЗХ, според която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Първата хипотеза е приложима, когато искането /документите/ е разгледано по предвидения ред. Тогава заплатената държавна такса не е недължимо платена, тъй като плащането не е обвързано от резултата и не се дължи само при позитивен за искателя акт. Втората хипотеза – платени държавни такси за извършване на промени по издадени лицензи, също не касае процесния случай. Видно от разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 3 ЗХ, законът различава дейността по издадените лицензи, отказаните, прекратените, отнетите и променените лицензи за организиране на хазартните игри, респ., прекратените и променените лицензи не са идентични. Според чл. 30, ал. 2 ЗХ не подлежат на възстановяване държавните такси за извършване на промени по издадени лицензи, а не за прекратени лицензи.

Предвид изложеното съдът приема, че актът е материално незаконосъобразен, поради което и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК следва да се отмени, а преписката - да се върне на компетентния орган за произнасяне по искането за възстановяване на платената такса,

отнасяща се за периода след прекратяване на лиценза, със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора право на разноски има жалбоподателят, поради което на основание чл. 143, ал. 1 АПК следва да му бъдат присъдени своевременно претендираните и доказани разноски по делото. В случая жалбоподателят претендира разноски в общ размер от 2700 лв., от които 50 лв. за заплатена държавна такса и 2650 лв. – адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 02.05.2025г. Ответникът, чрез процесуалния си представител, е направил възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно, като в тази връзка съобрази обстоятелството, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с други дела от този вид, както и че е проведено едно открито съдебно заседание. В случая е приложима нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., според която за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението възлиза в размер на 1000 лв. Съдът приема, че не е приложима ал. 1 на същата разпоредба, относима към делата с материален интерес, тъй като в настоящото производство съдът се произнася по законосъобразността на решението, като при установена незаконосъобразност няма правомощие да постанови връщане на платената такса, а единствено да отмени оспореното решение и да изпрати преписката на органа с указания по тълкуването и прилагането на закона. Ето защо, съдът приема, че дължимите разноски за адвокатско възнаграждение следва да се определят в размер на минимума по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., а именно 1000 лв., поради което общият размер на разноски, които следва да се присъдят в полза на жалбоподателя, възлиза на 1050 лева, в т.ч. и заплатената държавна такса от 50 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД, подадена чрез адв. М. Г., Решение № 000030-1255 от 18.02.2025г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите на настоящото решение. ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 1050 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: